

Arrest

nr. 182 037 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kabul. U bent een Tadzjieker van etnische origine. U bent negen jaar naar school gegaan. In 2012 bent u in Peshawar (Pakistan) gehuwd met B.(...) M.(...) ((...)). Al in 1989 verwierven zij en haar familieleden in België de vluchtelingenstatus. Uw vrouw heeft de Belgische nationaliteit.

Uw vader werkte eertijds in de administratie van het communistische regime van Dr Najibullah. Met de komst van de mujahedin verhuisde u met uw familie naar Mazar-i Sharif, waar jullie enkele jaren zouden verblijven. Vervolgens gingen jullie nog een tijdlang in Jalalabad (eerst in het vluchtelingenkamp in Sar Shahi en later in de stad Jalalabad) wonen. Een maand voor het Talibanregime geïnstalleerd werd, is uw familie naar Peshawar verhuisd. U zou daar ongeveer tien jaar wonen. U baatte er een handel uit.

Na de val van het Talibanregime, toen Karzai al enige tijd aan de macht was, ging uw vader naar het district Bagrami (provincie Kabul), vanwaar hij oorspronkelijk afkomstig is en waar hij gronden had. U vergezelde uw vader. Jullie zagen er drie neven van uw vader die de gronden van uw vader in beslag genomen hadden. Jullie spraken af dat er een tweede ontmoeting zou komen om de zaak te bekijken. Toen jullie terugkeerden, werd u door een van de neven met een mes gestoken. Uit vrees voor uw neven, die machtig zijn en connecties hebben, liet uw vader de zaak voor wat ze was. U heeft sindsdien niets meer van deze mensen gehoord.

In 2009 keerde u naar Kabul terug. Uw ouders bleven in Peshawar en wonen daar nog steeds. U werkte gedurende anderhalf jaar voor de inlichtingendienst NDS. U bracht NDS-logo's aan op de voertuigen en moest deze voertuigen ook groen schilderen. U kreeg ook een opleiding in verband met "intelligence" en bewaking. Hoewel u voornamelijk actief was in de basis in Kabul, bent u zo ook twee keer op missie gegaan. Toen u ongeveer een jaar voor het NDS werkte, kreeg u een eerste dreigtelefoon van Zabiullah Mujahed, de woordvoerder van de Taliban. Hij vroeg u om met de Taliban samen te werken en de geheimen van het NDS door te spelen. Hij wou u ook ontmoeten. U weigerde hieraan deel te nemen. Hij belde u nog enkele keren, waarna u uw werk voor NDS in de zesde of zevende maand van 2010 stopzette. Sindsdien kreeg u geen bedreigingen meer.

U bleef nog tot eind 2012 bij een tante in Kabul wonen. U bleef aan het werk als carrossier, zij het niet langer voor de overheid.

In januari 2013 bent u dan naar Dubai vertrokken. U was er meerdere jaren aan het werk in de autohandel. U probeerde ook tweemaal vergeefs uw vrouw in België via gezinshereniging te vervoegen. U geraakte uw werk in Dubai kwijt en keerde naar Kabul terug. U kon daar niet blijven, te meer uw vrouw hier is. U verkreeg een visum voor Turkije en reisde zo naar Istanbul. Vervolgens bent u via Griekenland, enkele u onbekende landen, Oostenrijk (waar uw vingerafdrukken genomen werden) en Duitsland naar België gekomen. Op 30 mei 2016 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kende met de neven van uw vader en met de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), drie foto's die werden genomen toen u nog voor het NDS werkte, een kopie van uw Afghaans paspoort met visa voor de VAE en Pakistan, uw huwelijksakte (met vertaling naar het Engels), een identiteitskaart, een rijbewijs en een arbeidskaart van de autoriteiten van de VAE, diverse documenten in verband met uw twee aanvragen tot gezinshereniging (een certificaat van de politie in Dubai, een attest van een arts in Dubai, loonfiches van uw vrouw, een huurcontract, een verbintenis tot tenlasteneming, een kopie van de Belgische identiteitskaart en een bewijs goed gedrag en zeden van uw vrouw,...), foto's van uw huwelijk en documenten die aantonen dat uw vrouw naar Pakistan reisde om er met u te huwen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees voor de Taliban en voor de neven van uw vader niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden problemen met de Taliban, dient erop te worden gewezen dat u deze situeert in het jaar 2010. U zou uw werk voor het NDS in de zesde of zevende maand van 2010 hebben gestaakt en vervolgens zou u nog tot eind 2012 in Kabul hebben gewoond. In die periode en ook in de

jaren nadien, toen u in Dubai was, zou er geen sprake meer zijn geweest van verdere bedreigingen (CGVS, p.12). Als het CGVS u de vraag stelt of het beëindigen van uw werkzaamheden voor de Afghaanse overheid bijgevolg ook betekend heeft dat er een einde kwam aan de zagezegde vervolgingsfeiten, beaamt u dit. "De laatste keer dat ze beliden, zei ik dat ik mijn werk verliet. Dan zijn de problemen gestopt", zo verklaart u nog (CGVS, p.12). Dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban zou moeten vrezen, is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. U verklaarde voor de DVZ dat u ook een dreigbrief van de Taliban ontving, dat u hierin werd opgeroepen uw activiteiten voor de overheid te staken en dat u die brief verscheurde (vragenlijst d.d. 30 mei 2016, punt 3.5). Het is merkwaardig dat u zich tijdens het gehoor voor het CGVS geen dreigbrief meer kan herinneren. U stelt dat u enkel werd getelefoneerd en meent dat de DVZ zich vergist heeft (CGVS, p.15). Wat dit betreft, moet toch worden vastgesteld dat het gehoorverslag van de DVZ weinig ruimte voor interpretatie laat. Dat u zich hierover tegenspreekt, roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient wat deze bedreigingen betreft te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u persoonlijk zou zijn bedreigd door Zabiullah Mujahed, zoals u zelf aangeeft de woordvoerder van de Taliban (CGVS, p.10). Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat u allermist een belangrijke of zichtbare functie bekleedde binnen de NDS. U zegt dat u logo's op voertuigen diende aan te brengen en dat u het wagenpark van de NDS moest spuiten. U verklaart ook dat u in de basis bleef en nooit op missie ging, hoewel u uw relaas vervolgens wijzigt en stelt dat u toch twee keer op missie bent gegaan (CGVS, p.10). Gevraagd waarom de woordvoerder van de Taliban iemand als u zou contacteren en vragen om samenwerking, blijft u eerder onduidelijk. U zegt ook niet te weten waarom hij uw samenwerking noodzakelijk achtte en kan zelf niet verduidelijken wat u de man te bieden had (CGVS, p.10). U beweert vervolgens dat u de geheimen van het NDS moest verklappen. Als u wordt uitgenodigd dergelijk geheim te onthullen, stelt u dat het NDS terroristen aanhield en naar haar gebouwen overbracht (CGVS, p.11). Hoe dergelijke vage informatie de Taliban op de een of andere manier dienstig zou kunnen zijn, is niet duidelijk.

Als tweede asielmotief haalt u aan dat u en uw familie ook een vete kenden met de neven van uw vader. Ook hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht. Zo moet het CGVS opnieuw wijzen op een tegenstrijdigheid in de door u afgelegde verklaringen. Terwijl u tijdens een eerder gehoor nog beweerde dat uw familie Afghanistan lang geleden moest verlaten omwille van problemen met de neven van uw vader (vragenlijst d.d. 30 mei 2016, punt 3.5), stelt u nu dat jullie Afghanistan moesten ontvluchten omdat uw vader vroeger voor het communistische regime werkzaam was en problemen met de mujahedin kende (CGVS, p.14). Bovendien situeert u het conflict met de neven van uw vader deze keer veel later in de tijd: Karzai zou al een hele tijd aan de macht zijn geweest toen u en uw vader naar Bagrami gingen en er vernamen dat de neven jullie gronden hadden geconfisqueerd (CGVS, p.14, 15). Voorts heeft u over deze neven veeleer vage verklaringen afgelegd. Gevraagd hoe zij zo machtig geworden zijn, stelt u dat ze bij de mujahedin waren, dat ze connecties met de Taliban hadden en dat belangrijke mensen naar hun huizen kwamen (CGVS, p.13). Echter, over hun samenwerking met de mujahedin zegt u niets te weten en gevraagd naar hun betrokkenheid bij de Taliban antwoordt u dat ze nu bij de nieuwe overheid zijn maar dat u ook daar niet echt informatie over heeft (CGVS, p.14).

Stel dat geloof zou worden gehecht aan het bestaan van dergelijk conflict tussen u en deze personen, dan nog dient te worden opgemerkt dat het steekincident waarvan u melding maakt allermist van recente datum is – u sluit niet uit dat dit mogelijks ongeveer tien jaar geleden zou zijn (CGVS, p.15)- en dat u na uw terugkeer in Afghanistan in 2009 schijnbaar geen verdere problemen met deze individuen gekend heeft (CGVS, p.13). Ook uw zus die in Kabul woont, heeft kennelijk geen moeilijkheden met deze neven van uw vader ondervonden (CGVS, p.16). Uit uw verklaringen met betrekking tot deze grondvete kan evenmin een geloofwaardige vrees voor vervolging worden afgeleid.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de neven van uw vader en voor de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse

burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft uw wens om uw vrouw in België te vervoegen (CGVS, p.17), dient te worden opgemerkt dat dergelijke problematiek niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van dergelijke elementen te richten tot de procedure gezinshereniging.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw taskara, paspoort, huwelijksakte en documenten in verband met uw verblijf in Dubai bevestigen uw Afghaanse nationaliteit, uw identiteit en uw herkomst. Echter, dit zijn elementen die geenszins ter discussie staan in deze beslissing. De documenten die u en uw vrouw verzamelden met het oog op de twee eerdere procedures gezinshereniging, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet. De drie foto's die moeten aantonen dat u ooit in dienst was voor de NDS, bewijzen nog niet dat u omwille van deze activiteiten door de Taliban werd geviséerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker meent tevens dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van "de wet van 29 juli 1991" en "het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid" schendt.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5 In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees voor de Taliban en voor de neven van uw vader niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Wat betreft de voorgehouden problemen met de Taliban, dient erop te worden gewezen dat u deze situeert in het jaar 2010. U zou uw werk voor het NDS in de zesde of zevende maand van 2010 hebben gestaakt en vervolgens zou u nog tot eind 2012 in Kabul hebben gewoond. In die periode en ook in de jaren nadien, toen u in Dubai was, zou er geen sprake meer zijn geweest van verdere bedreigingen (CGVS, p.12). Als het CGVS u de vraag stelt of het beëindigen van uw werkzaamheden voor de Afghaanse overheid bijgevolg ook betekend heeft dat er een einde kwam aan de zagezegde vervolgingsfeiten, beaamt u dit. “De laatste keer dat ze belden, zei ik dat ik mijn werk verliet. Dan zijn de

problemen gestopt", zo verklaart u nog (CGVS, p.12). Dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban zou moeten vrezen, is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. U verklaarde voor de DVZ dat u ook een dreigbrief van de Taliban ontving, dat u hierin werd opgeroepen uw activiteiten voor de overheid te staken en dat u die brief verscheurde (vragenlijst d.d. 30 mei 2016, punt 3.5). Het is merkwaardig dat u zich tijdens het gehoor voor het CGVS geen dreigbrief meer kan herinneren. U stelt dat u enkel werd getelefoneerd en meent dat de DVZ zich vergist heeft (CGVS, p.15). Wat dit betreft, moet toch worden vastgesteld dat het gehoorverslag van de DVZ weinig ruimte voor interpretatie laat. Dat u zich hierover tegenspreekt, roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient wat deze bedreigingen betreft te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u persoonlijk zou zijn bedreigd door Zabiullah Mujahed, zoals u zelf aangeeft de woordvoerder van de Taliban (CGVS, p.10). Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat u allerm minst een belangrijke of zichtbare functie bekleedde binnen de NDS. U zegt dat u logo's op voertuigen diende aan te brengen en dat u het wagenpark van de NDS moest spuiten. U verklaart ook dat u in de basis bleef en nooit op missie ging, hoewel u uw relaas vervolgens wijzigt en stelt dat u toch twee keer op missie bent gegaan (CGVS, p.10). Gevraagd waarom de woordvoerder van de Taliban iemand als u zou contacteren en vragen om samenwerking, blijft u eerder onduidelijk. U zegt ook niet te weten waarom hij uw samenwerking noodzakelijk achtte en kan zelf niet verduidelijken wat u de man te bieden had (CGVS, p.10). U beweert vervolgens dat u de geheimen van het NDS moest verklappen. Als u wordt uitgenodigd dergelijk geheim te onthullen, stelt u dat het NDS terroristen aanhield en naar haar gebouwen overbracht (CGVS, p.11). Hoe dergelijke vage informatie de Taliban op de een of andere manier dienstig zou kunnen zijn, is niet duidelijk.

Als tweede asielmotief haalt u aan dat u en uw familie ook een vete kenden met de neven van uw vader. Ook hieraan kan maar weinig geloof worden gehecht. Zo moet het CGVS opnieuw wijzen op een tegenstrijdigheid in de door u afgelegde verklaringen. Terwijl u tijdens een eerder gehoor nog beweerde dat uw familie Afghanistan lang geleden moest verlaten omwille van problemen met de neven van uw vader (vragenlijst d.d. 30 mei 2016, punt 3.5), stelt u nu dat jullie Afghanistan moesten ontvluchten omdat uw vader vroeger voor het communistische regime werkzaam was en problemen met de mujahedin kende (CGVS, p.14). Bovendien situeert u het conflict met de neven van uw vader deze keer veel later in de tijd: Karzai zou al een hele tijd aan de macht zijn geweest toen u en uw vader naar Bagrami gingen en er vernamen dat de neven jullie gronden hadden geconfisqueerd (CGVS, p.14, 15). Voorts heeft u over deze neven veeleer vage verklaringen afgelegd. Gevraagd hoe zij zo machtig geworden zijn, stelt u dat ze bij de mujahedin waren, dat ze connecties met de Taliban hadden en dat belangrijke mensen naar hun huizen kwamen (CGVS, p.13). Echter, over hun samenwerking met de mujahedin zegt u niets te weten en gevraagd naar hun betrokkenheid bij de Taliban antwoordt u dat ze nu bij de nieuwe overheid zijn maar dat u ook daar niet echt informatie over heeft (CGVS, p.14).

Stel dat geloof zou worden gehecht aan het bestaan van dergelijk conflict tussen u en deze personen, dan nog dient te worden opgemerkt dat het steekincident waarvan u melding maakt allerm minst van recente datum is – u sluit niet uit dat dit mogelijks ongeveer tien jaar geleden zou zijn (CGVS, p.15)- en dat u na uw terugkeer in Afghanistan in 2009 schijnbaar geen verdere problemen met deze individuen gekend heeft (CGVS, p.13). Ook uw zus die in Kabul woont, heeft kennelijk geen moeilijkheden met deze neven van uw vader ondervonden (CGVS, p.16). Uit uw verklaringen met betrekking tot deze grondvete kan evenmin een geloofwaardige vrees voor vervolging worden afgeleid.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de neven van uw vader en voor de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw taskara, paspoort, huwelijksakte en documenten in verband met uw verblijf in Dubai bevestigen uw Afghaanse nationaliteit, uw identiteit en uw herkomst. Echter, dit zijn elementen die geenszins ter discussie staan in deze beslissing. De documenten die u en uw vrouw verzamelden met het oog op de twee eerdere procedures gezinshereniging, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet. De drie

foto's die moeten aantonen dat u ooit in dienst was voor de NDS, bewijzen nog niet dat u omwille van deze activiteiten door de Taliban werd geviseerd.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Nog daargelaten de vraag of verzoeker de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban omwille van zijn werkzaamheden in dienst van de Afghaanse overheid aannemelijk heeft gemaakt, dient te worden vastgesteld dat de vrees die verzoeker desbetreffend zou hebben gehad niet langer actueel is. Verzoeker verklaarde dat hij zijn job bij het National Directorate of Security (NDS) opgaf in de zesde of zevende maand van 2010 en sindsdien geen bedreigingen meer kreeg van de taliban (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 12). Verzoekers bewering als zou hij na 2010 op verschillende plaatsen buiten Afghanistan hebben verbleven en mede om die reden geen problemen meer hebben gekend, is in tegenspraak met wat hij tijdens zijn gehoor aangaande zijn verblijfssituatie heeft verklaard. Verzoeker gaf immers te kennen dat hij in de periode van midden 2010 tot eind 2012 hoofdzakelijk bij zijn tante in Kabul verbleef en enkel sporadisch voor vijf dagen naar Pakistan ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 12). Gelet op het feit dat zijn ouders in Peshawar wonen, kan worden verondersteld dat verzoeker naar Pakistan ging om zijn ouders te bezoeken en niet om zich te onttrekken aan eventuele problemen die hij nog in Kabul zou hebben gekend (*ibidem*, p. 6). Verzoeker verklaarde tevens dat hij in 2011 voor een maand naar Dubai is geweest in het kader van een sollicitatie bij een bedrijf waar hij vanaf 2013 voor langere tijd aan de slag kon. Dit bezoek hield dus evenmin verband met de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten (*ibidem*, p. 11). Het voorgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoeker ook na 2010 en minstens tot aan zijn vertrek naar Dubai begin 2013 in Kabul contact heeft gehad met familieleden die er verblijven (*ibidem*, p. 6, 16).

Waar verzoeker blijkens het administratief dossier tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog gewag maakte van een dreigbrief die hij in 2010 van de taliban zou hebben gekregen, ontkent hij dit ten stelligste ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en suggereert hij dat de tolk zich heeft vergist (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Dat de tolk een vertaalfout zou hebben gemaakt, is niet aannemelijk aangezien er in het gehoorverslag meerdere keren melding wordt gemaakt van deze brief alsook van verzoekers verklaring dat hij deze heeft verscheurd. Bovendien werd dit verslag nadien aan verzoeker voorgelezen in het Dari en heeft hij middels het plaatsen van zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigd dat alle er in opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 13, vragenlijst). Het probleem met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangekaart betreft klaarblijkelijk een transliteratie van zijn naam die niet overeenstemt met de wijze waarop deze op zijn residentiekaart en huwelijksakte staat geschreven (stuk 6, gehoorverslag, p. 1, 5), hetgeen bezwaarlijk een vertaalfout kan worden genoemd. Van eventuele problemen bij de vertaling van zijn relaas zoals weergegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker geen melding gemaakt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk zou zijn bedreigd door Zabiullah Mujahed, één van de twee woordvoerders voor de taliban (zie informatie aanwezig in het administratief dossier). Gevraagd waarom hij zo belangrijk was voor Zabiullah Mujahed, antwoordde verzoeker dat hij dit niet wist en legde hij enkel de link met de ruzie die hij zou hebben gehad met zijn neven (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor aangegeven dat de neven van zijn vader connecties hadden met de *mujahedin*, maar niet dat zij een persoonlijke band hadden met Zabiullah Mujahed (*ibidem*, p. 4). De persoonlijke link tussen de neven van verzoekers vader en Zabiullah Mujahed wordt door verzoeker louter *post factum* aangevoerd en herstelt aldus zijn geloofwaardigheid ter zake niet.

Blijft bovendien de vraag welk belang de taliban kunnen hebben gehad om iemand met verzoekers profiel tot medewerking te dwingen, nu uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij een belangrijke of zichtbare functie bekleedde binnen de NDS, laat staan uit hoofde van zijn functie kennis had van gevoelige informatie betreffende de planning en uitvoering van anti-terreuracties die de taliban zouden aanbelangen. Uit het gehoorverslag blijkt namelijk dat verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de taken die hij uitvoerde bij de NDS. De Raad hecht niet het minste geloof aan de loze bewering dat verzoeker, die als kalligraaf of schilder werd aangeworven, meeding op missie om een veiligheidsincident te onderzoeken indien er niemand anders kon worden gevonden of indien hij niets anders te doen had. Verzoekers verklaringen dat hij enkele keren op missie ging zijn bovendien niet te rijmen met de vaststelling dat hij naar aanleiding van de

vraag zijn job te omschrijven uitdrukkelijk stelde dat hij niet meeding op missie en meestal binnen bleef (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8).

Hoger werd reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij reeds in 2010 Afghanistan verlaten hebben en weinig of geen contact meer hebben onderhouden met zijn familieleden en landgenoten. Dit argument doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd omtrent de neven van zijn vader en hun vermeende connecties met de *mujahedin* en de taliban. Het is aannemelijk dat deze vermeende connecties door hun geheime karakter onttrokken bleven aan het oog van het ruimere publiek, doch niet dat ook familieleden van de betrokkenen er dermate onwetend over zouden zijn geweest als verzoeker laat uitschijnen. Waar verzoeker verderop in zijn verzoekschrift aangeeft dat de neven van zijn vader nog steeds actief zijn binnen de organisatie van de taliban, verklaarde hij tijdens zijn gehoor nog dat ze nu aan de kant van de nieuwe overheid staan (stuk 6, gehoorverslag, p. 14).

Gevraagd wanneer het incident plaatsvond waarbij verzoeker door zijn neven met een mes werd aangevallen, kon verzoeker niet preciezer zijn dan dat dit ongeveer halverwege de termijn van president Karzai moet zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). De veel preciezere aanduiding in het verzoekschrift dat voormeld incident in 2009 plaatsvond is dan ook louter *post factum*. Hoe het ook zij, terwijl verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat hij samen met zijn familie Afghanistan omstreeks 1998 moest verlaten omwille van voormelde problemen met de neven van zijn vader, houdt hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor dat de enige reden voor hun vertrek gelegen was in de problemen die zijn vader met de *mujahedin* zou hebben gekend omwille van diens vroegere werkzaamheden in dienst van het regime van Najibullah (stuk 13, vragenlijst, punt 3.5 en verklaring DVZ, punt 10 respectievelijk stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Verzoeker laat deze vaststelling in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. Gelet op verzoekers verklaring na het incident waarbij hij met een mes werd aangevallen niet meer door de neven van zijn vader te zijn bedreigd en de hoger gemaakte vaststelling dat aan verzoekers verblijf in het buitenland sinds 2010 geen geloof kan worden gehecht, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een actuele vrees voor vervolging koestert in verband met de problemen die hij in het verleden met de neven van zijn vader zou hebben gehad (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Het argument dat er in zo'n situatie enkel een beroep wordt gedaan op de mannen en nooit op de vrouwen, teneinde de vaststelling dat zijn zus in Kabul geen problemen heeft gehad, volstaat gelet op wat voorafgaat dan ook niet.

Het gegeven dat verzoeker voor de overheid, meer bepaald NDS, zou hebben gewerkt staat hier niet ter discussie. Wel wordt betwist dat verzoeker, gelet op zijn profiel van schilder/kalligraaf en zijn incoherente en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de inhoud van de taken die hij vervulde binnen de structuur van deze dienst, uit hoofde van zijn professionele activiteiten in contact zou zijn gekomen met informatie die potentieel van belang kon zijn voor de taliban. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij door de taliban, laat staan één van de officiële woordvoerders van deze organisatie, persoonlijk zou zijn bedreigd of aangezocht om gevoelige informatie dan wel zijn samenwerking te verlenen. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vorm waarin hij deze bedreigingen zou hebben ontvangen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn job bij NDS reeds in 2010 heeft verlaten en uitdrukkelijk heeft verklaard sindsdien geen problemen meer te hebben ondervonden omwille van het feit dat hij ooit voor de overheid heeft gewerkt (stuk 6, gehoorverslag, p. 12), zodat niet kan worden ingezien in welke zin hij actueel nog een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou koesteren uit hoofde zijn vroegere functie bij de overheid. De verwijzing naar een risicoprofiel waaraan de kandidaat-vluchteling beantwoordt, dan wel in het verleden heeft beantwoordt, kan hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM, gelet op het feit dat hij gehuwd is met een vrouw die in België als vluchteling werd erkend en ondertussen over de Belgische nationaliteit beschikt, dient hij erop te worden gewezen dat een inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van

vreemdelingenwet). Deze beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in en strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging uit te maken in het gezinsleven van verzoeker, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in de Conventie van Genève, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de situatie van zijn echtgenote teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had omwille van één van de in de Conventie van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Indien de reden om naar België te komen in hoofde van verzoeker zijn wens is om bij zijn echtgenote te verblijven, dient hij daartoe de geëigende procedure te volgen, namelijk de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse

autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De meer recente update van voormeld rapport van januari 2016, meer bepaald de EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 december 2016, bevestigt het actuele karakter van bovenstaande veiligheidsanalyse. Verzoeker toont aldus niet aan dat de ontwikkelingen in de veiligheidssituatie in Afghanistan die zich in de loop van 2016 hebben voorgedaan daaraan afbreuk doen. In de mate dat de persartikels waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst betrekking blijken te hebben op incidenten die zich in de provincie Wardak hebben voorgedaan, kunnen zij *in casu* niet dienstig worden aangevoerd, gelet op verzoekers afkomst uit de hoofdstad Kabul. De aanslagen waarover wordt bericht in twee persartikels die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 19 januari 2017 (bijlagen B en C) – meer bepaald een dubbele aanslag waarbij de Afghaanse inlichtingendiensten werden gevisieerd en de explosie van de auto van een parlementslid – blijken te beantwoorden aan het hoger omschreven patroon van doelgerichte aanslagen die voor het overgrote deel gericht zijn tegen overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid. Zoals hoger reeds is uiteengezet heeft verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds in 2010 zijn functie in dienst van het NDS stopgezet en kan aldus niet worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om uit hoofde van die vroegere functie het doelwit te worden van een aanslag.

De aanslag die op 11 oktober 2016 plaatsvond in een moskee in Kabul (zij bijlage A bij de aanvullende nota van 19 januari 2017) blijkt gericht tegen de sjiitische minderheid, waarvan verzoeker geen deel uitmaakt (stuk 13, verklaring DVZ, punt 9).

Waar verzoeker benadrukt dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken reizen naar Afghanistan worden afgeraden, wijst de Raad erop dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF